

per aspera

Anul IX, Nr. 17 - noiembrie 2007

AD ASTRA

Revistă de cultură și educație

SSE-CSS
50 de ani

**PUBLICAȚIE EDITATĂ ÎN CADRUL LICEULUI CU PROGRAM SPORTIV
PIATRA NEAMȚ**

Ilie Popescu

Ovidiu Țoc

Coordonator editare:
ANA VÎRLAN

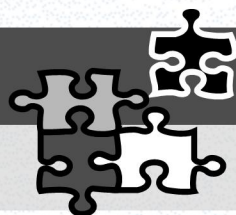
Pe drumul performanței

**File din istoria sportului
școlar la Piatra Neamț**

GRIGARUX

efectul de puzzle

se naște câteodată în viața noastră un moment în care suntem nevoiți să construim trecutul din bucățele (unele colorate, căci își găsesc încă reflectarea în imediat, altele cenușii, gri ori negre, pentru că s-au contopit deja cu...negurile lui "cândva")...

ridicarea unui edificiu din mii de **jucărele** de-astea policrome ne doare, pentru că fiecare piesă se taie frumos din inima noastră, ori se zdrelește brusc din conștiință sau poate (de ce nu?) se decupează rotund din urma pașilor noștri, pași din ce în ce mai puțin grăbiți pe cărare, odată cu trecerea ...vremurilor...

atitudinea de ciopârțire haotică sau de filigranare atentă a sufletului produce mici revoluții la nivelul cognoscibilului (și, mai cu seamă, la nivelul cunoașterii de sine) căci, abia în actul "puzzelării" înțelegi că, peste ani, evenimentele bune sunt prețuite, iubite ... așa cum ar fi trebuit să se întâmple din chiar clipa împlinirii lor...iar cele rele nu sunt refulate brutal ci așezate pe treapta acceptării, într-o analiză matură care nu mai solicită logaritmii vreunui romantism ieftin și nici suspinele lăuntrice ale pseudonostalgiei...

partea grea e aceea că nu poți ține între degete nici foarfecele, nici cutterul și nici vreun fierăstrău ci trebuie să te limpezești pe dinăuntru și să lași să se taie singure toate piesele, apoi să le urmărești așezarea cuminte, într-o ordine pe care o stabilește doar conștiința ta și sufletul tău în dialogul cu sinele, la o masă (totuși!) a **tăcerii** pe care nu au cum, și nici nu a au voie să fie...
(a)servite decât...**amintirile**...

Se întâmpla cu 15 ani înainte de a mă naște, la câteva sute de metri de locul în care urma să locuiesc... **Se întâmpla** într-o perioadă în care "colectivizarea agriculturii" se autodeclarase (implacabil!) încheiată... **Se întâmpla** în anul în care era semnat Tratatul de la Roma și se înființa Comunitatea Economică Europeană (Piața Comună) - fundamentul organizării europene de astăzi.

Era și acesta un tratat cu...viața pe care îl **(în) semnau** mai mulți absolvenți ai Institutului de Cultură Fizică din București, aflați în vârful ierarhic al promoției 1957... Refuzaseră posturi universitare în capitală, preferând să se întoarcă **acasă**, cu dorința de a decanta valorile sportului nemțean. *Maria Călugărița-Savinescu, Veronica Zamă Costin, Constantin Savinescu* se alăturau celor care încercaseră să mențină mai vechile performanțe sportive: *Vladimir Lașcu, Nicolae Teodorescu, Petre Covrig și Constantin Blaga*...

*

Lor li se dedică acest **nou** număr al revistei **Ad Astra** acum, la așezarea celor **50** de ani peste tâmpla grizonată a amintirii...

Sunt **10 ani** de când am sosit ca tânăr profesor de limba română la Liceul cu Program Sportiv. L-am ales dintr-o listă de 4... În noiembrie 1997, participând la a **patruzecea** aniversare a Școlii Sportive de Elevi, am înțeles că făcusem o alegere bună căci aici via, cu adevărat, o... **tradiție**.

Acum, privesc în jur și realizez cu tristețe că oamenii de atunci s-au împuștinat... Unii și-au purtat visele și împlinirile prin alte școli, alții s-au "transferat" tăcuți la Școala Domnului...

Și mă întreb, cum e și firesc de altfel: ce s-o fi **făcut** oare cu cei cărora le înflorieau pașii pe aleile **SSE-ului din '57**?

Haideți să răsfoim monografia școlii sportive pietrene, "*Pe drumul performanței*"! Poate vom afla împreună... **răspunsul**.

Olimpismul (X)

Prof. Ilie POPESCU

Olimpiadele încearcă, din cele mai vechi timpuri, să fie o reuniune, o sărbătoare peste toate frontierele, lăsând la o parte orice discriminare și disensiune. Familia olimpică se adună la fiecare 4 ani, năzuind spre o lume mai bună.

Fiind găzduită de un alt stat, fiecare ediție a jocurilor împrumută ceva din spiritul și caracterul acestuia, rămânând în esență totuși...aceeași întrecere marcată de sportivitate și fair-play.

Jocurile Olimpice reveneau în Europa după 12 ani, în **1972**. Se bucurau de găzduirea unui oraș care dezvolta într-o ambianță deosebită tradițiile unui continent întreg: vitalitatea, spiritul și decorul modern pe fundalul unui burg bătrân cu vestigii de preț.

Münchenul a fost mai ales un oraș al pinacotecilor, cinematografele, tipografiilor dar adevărata vocație sportivă și-a descoperit-o în 1966, la Roma, când a primit sarcina de a organiza cea de-a XX-a olimpiadă.

Marea ambiție a orașului a fost de a realiza o concentrare maximă a bazelor sportive. Bavarezii au găsit la nord-vest de oraș un imens teren (*Oberwiesenfeld*) de 300 de hectare care avea să devină în patru ani un parc olimpic plin de stadioane, piscine, săli, terenuri sportive, totul într-un decor presărat cu arbori, alei, lacuri și peluze. Urma să fie cel mai mare parc olimpic din Europa...

S-a realizat astfel un complex sportiv unic, ce a permis Germaniei de Vest să se prezinte cu o amenajare remarcabilă, modernă și funcțională. Geniul inventiv al arhitecților și proiectanților nu s-ar fi putut materializa fără activitatea celor 15000 de muncitori și tehnicieni veniți din 18 țări, care au efectuat peste 1000 de zile de muncă, realizând cel mai mare șantier al Europei din acea perioadă:

43 de kilometri de drumuri, 32 de poduri, un lac, patru stadioane, un sat olimpic, un stadion cu 80.000 de locuri, palatul de natație, sala de gimnastică și handbal, velodromul, terenul de hochei și altele...

În seara zilei de 25 august 1972, locuitorii Munchenului, cu mic cu mare, ieșiseră în întâmpinarea flăcării olimpice pe care ștafetele o aduseseră din Grecia de pe malurile Alfeului, străbătând peste 5000 de kilometri. Pe timpul nopții, focul olimpic a rămas în clădirea Dietei Bavareze. Orașul de pe Isar era gata acum de start, după șase ani de muncă.

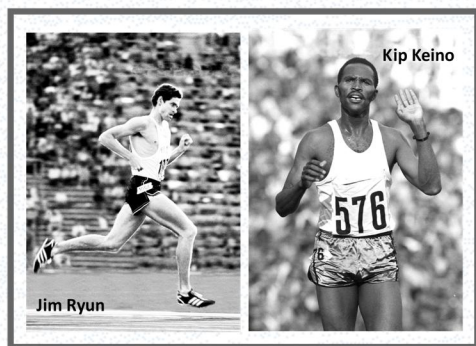
26 august 1972, ziua uverturii celei de-a XX-a ediții a Jocurilor Olimpice de vară, a găsit Munchenul trezit mai devreme, sub un cer albastru și cu bulevardele înecate în steaguri și flori. Stadionul, împodobit cu drapelele celor 123 de țări participante, cu steaguri albe și embleme sportive olimpice, aștepta nerăbdător începerea festivităților.

Cu 24 de ore înainte de deschiderea olimpiadei, s-a hotărât excluderea Rhodesiei rasiste, permițându-se țărilor africane să participe la Jocuri. A fost o măsură salutăată de toți cei ce doreau ca lucrurile să decurgă în **pace***** și bună înțelegere, și ca țările continentului negru să-și vadă reprezentanții în arena olimpică, luptând pentru onoarea drapelului lor, cum făcuseră cu patru ani în urmă la Ciudad de Mexico.

Prima delegație care a intrat pe pistă deschizând defilarea celor 123 de națiuni a fost potrivit tradiției delegația Greciei, mama sporturilor olimpice. Delegațiile s-au succedat în ordinea alfabetului german, iar trecerea lor a fost însoțită de o melodie populară specifică țării respective.

Delegația României a avut ca purtător de drapel, ca și la Tokio și Mexico, pe caiacistul **Aurel Vernescu**.

Salve de tun au anunțat sosirea flăcării olimpice, simbolul etern al Jocurilor, flacăra aprinsă de la soare în Olimpia și purtată până în vechiul burg de pe Isar de o uriașă ștafetă care a trecut și prin România. Pentru a sublinia universalitatea Jocurilor Olimpice, ultimul purtător, Gunther Zahn, a fost însoțit pe pistă de alți patru mari atleți,

reprezentând fiecare câte un continent: Kipchage Keino- Africa, Derek Clayton- Oceania, Jim Ryun- America și Shimizu Kimihara- Asia. **Gunther Zahn** a avut de urcat o scară cu 164 de trepte, pentru a depune ofranda flăcării olimpice purificatoare în vasul înălțat pe un trepied argintat.

Deasupra stadionului a răsunat imnul olimpic, iar pe podium a urcat atleta **Heidi Schuller**, care a rostit jurământul olimpic.

În tribune, printre spectatorii veniți de pe toate meridianele globului, se aflau celebrități ca **Emil Zatopek**, **Jessy Owens**, **Fanny Blankers Koen**, **Wilma Rudolph**, **Bikila Abebe** (infirm, într-un cărucior), toți cu privirile nostalgice ațintite spre arena care atrăgea și care invita la gloria ce uneori e atât de... efemeră. **(va urma)**

***Jocurile Olimpice de la München, asupra cărora se va reveni în numărul viitor al revistei *Ad Astra*, au fost totuși (în ciuda măsurilor luate înainte de începere) marcate de *masacrul* de la 5 septembrie 1972.

Doi atleți israelieni au fost uciși și nouă luați ostatici, după ce opt membri ai grupării teroriste palestiniene *Black September* au invadat satul olimpic de la Munchen. Teroriștii au cerut eliberarea a 200 de deținuți palestinieni, în schimbul atleților răpiți.

După o zi de negocieri fără succes, a avut loc înfruntarea decisivă pe aeroportul militar din Munchen, unde teroriștii îi aduseseră pe cei 9 sportivi cu scopul de a-i trimite forțat înapoi în Orientul Mijlociu.

La aeroport însă, forțele germane au deschis focul... *Bilanțul morților*: 3 teroriști palestinieni, 5 luptători din forțele de elită germane, 1 polițist și toți cei 9 sportivi israelieni.

Jocurile Olimpice de la Munchen au rămas cunoscute ca *Jocurile Olimpice Însângerate* și doar hotărârea președintelui german, **Gustav Heinemann** (hotărâre neînțeleasă de mulți la vremea aceea), a determinat continuarea lor și încheierea, într-o notă mai mult decât tragică, pe 10 septembrie, la 5 zile după atentat.

„Pregătire Sportivă Teoretică”

-pașaport pentru intrarea în știința complexă a sportului-

În etapa actuală, importanța pregătirii sportive teoretice pentru elevii claselor cu program sportiv este incontestabilă.

Prin studierea acestei discipline, se urmărește însușirea de către elevi a unui sistem de cunoștințe teoretice, metodice și organizatorice care să le formeze o serie de competențe specifice activității sportive de performanță.

Manualul se adresează atât elevilor din clasa a XI-a cu profil sportiv cât și profesorilor care predau P.S.T.

În selectarea conținuturilor și eșalonarea lor s-a avut în vedere corelarea acestora cu acele cunoștințe, capacități și competențe dobândite pe linia celorlalte discipline prevăzute în planul de învățământ, cât și valorificarea lor aplicativă diferențiată, în activitatea sportivă. Predarea disciplinei se realizează cu întreaga clasă, diversitatea conținuturilor permițând organizarea și desfășurarea lecțiilor în forme variate: teoretice, de aplicații practice, de observare, înregistrare și analiză, susținerea de proiecte, etc.

Conținutul manualului este complet și susține motivația elevului pentru investigare.

Orientările în raport cu care sunt explicate și aplicate conținuturile manualului reflectă achizițiile recente ale domeniului, prevăzute în programa școlară, fiind susținut interesul elevilor pentru noutate.

Conceptele din structura manualului sunt prezentate, interpretate și aplicate în conformitate cu semnificațiile și cu principiile metodice recunoscute în cadrul comunității științifice.

Conținuturile prezentate, comentate și aplicate în manual oferă experiențe de învățare adecvate nivelului de dezvoltare intelectuală și socială a elevilor, ducând la acumularea de cunoștințe și la dezvoltarea unui comportament social.

Relațiile dintre conținuturile manualului sunt evidente la nivelul prezentării, al interpretării și al aplicării.

Conceptele noi propuse de programă sunt distribuite echilibrat în structura manualului, nu suprasolicită elevul în activitatea de învățare și orientează în mod explicit înțelegerea acestora. Activitățile propuse duc spre o învățare activ-participativă, elevul folosind termenii în vocabularul activ firesc, raportându-se permanent la experiența personală.

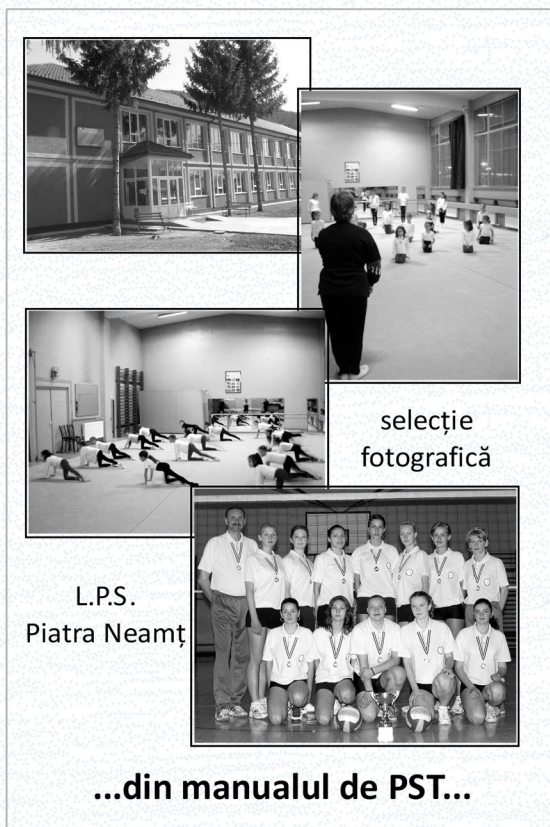

Manualul nu uzează în înțelegerea termenilor de definiții greoaie sau texte complicate, oferă multiple și diverse posibilități de realizare a competențelor generale și a competențelor specifice prevăzute de programa școlară în planul prezentării, în cel al interpretării și în cel aplicativ.

Cartea conține forme de înțelegere și exprimare orală/scrisă bine alese, elevul fiind invitat să-și însușească conținuturile prin activități proprii, bazate pe descoperiri individuale sau de grup, iar exercițiile dezvoltă abilități integratoare, gândire logică, creatoare, și critică.

Lucrarea de față reflectă seriozitatea implicării, maturitatea abordării și, nu în ultim rând, adevărata atitudine față de propria menire pentru a fixa în durată energiile de muncă pe care, alături de toți acei care compun colectivul de redacție, le-am asamblat și cărora le-am oferit forța unitară prin pasiunea meseriei.

Calitatea conținutului științific al acestui manual fiind atestată de rezultatul obținut la evaluarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului (97,40 puncte din 100), am decis să-l tipărim și să-l prezentăm publicului țintă, format din elevi și profesori. La aniversarea celor 50 de ani de viață a școlii sportive pietrene, îmi adaug și eu contribuția mică la dezvoltarea învățământului de profil și îi urez Liceului cu Program Sportiv - Clubului Sportiv Școlar, din suflet, „*La mulți ani!*”

Dedic această lucrare bunului nostru coleg și prieten, **Viorel Roșioru**, plecat mult prea devreme dintre noi... omului care și-a înnobilat cu bunătate, demnitate și mândrie profesia.

Prof. Magda MORENCIU

Cabinetul de limbi străine - „ProLang”

Prof. Loredana MITREA

Nu vă mândriți cu predarea unui număr mare de cunoștințe. Stârniți numai curiozitatea. Mulțumiți-vă să deschideți mințile, nu le supraîncărcați. Puneți în ele scânteia.

(Anatole France)

Începând din anul școlar trecut, avem șansa de a susține ore de calitate într-un laborator fonetic performant. Acesta este destinat cu precădere învățării limbilor străine, dar poate fi utilizat foarte bine și în folosul altor discipline, în virtutea ideii de dezvoltare a unui învățământ modern și interdisciplinar.

Sistemul este compus din consola-profesor ce are rolul de a dirija toate semnalele sonore către destinațiile stabilite de profesor și terminalul-student ce permite cuplarea căștilor și microfonului elevului. De asemenea, sistemul dispune de un buton de „mână ridicată” și de programul ce permite profesorului, prin intermediul unei interfețe grafice intuitive, să comande și să configureze sala de curs.

Cu ajutorul unui computer și al unei table electronice, folosind softul necesar, se pot pune în aplicare lecții structurate pe mai multe niveluri. Configurația actuală a laboratorului nostru permite lucrul pe 4 grupe, iar fiecare grupă poate efectua o activitate diferită de a celorlalte. Se pot exploata în același timp documente grafice, sonore, video, cântece, teste etc.

Foarte important în acest sens este contactul elevului român cu vorbitorul nativ de limbă engleză sau franceză. I se permite astfel, fără costul unei călătorii în țara respectivă, să facă acea „*baie de limbă*” atât de necesară în formarea de competențe de comunicare într-o limbă străină. Se vorbește uneori de greutatea punerii în situație a elevului în condițiile unei ore clasice. Ei bine, în laboratorul fonetic i se pune la dispoziție învățăcelului o realitate în care el poate să pătrundă fără niciun fel de greutate. Iar această nouă abordare a lecțiilor îi atrage și motivează pe elevi și le oferă satisfacție profesională dascălilor.

Nivelul de dificultate a sarcinilor este și el diferit, favorizându-se asimilarea într-un ritm propriu a informațiilor aceleiași lecții. Se cunoaște faptul că pe elevi, desființarea barierei clasice de comunicare într-o limbă străină în fața colegilor ce i-ar putea judeca îi ajută să-și elimine inhibițiile și să-și îmbunătățească performanțele. Ori, posibilitatea ca doar profesorul să-l poată asculta, îl face și pe cel mai timid dintre elevi să răspundă relaxat la lecție.

O altă latură interesantă este posibilitatea salvării lecțiilor de către profesor în computer și reexploatarea lor, odată cu observarea progresului real al elevilor.

Aceștia devin părți active ale procesului de învățare, sunt mai atenți și mai interesați de informațiile captivante ale lecției.

Iată, așadar, câteva argumente în favoarea realizării unui învățământ de calitate, într-un spațiu în care naturalul și modernul se completează, pentru a oferi beneficiarilor informații prețioase și competențe necesare.

Săptămâna sportului și educației fizice

Prof. Maria BLAGA

Fiecare unitate școlară, mai mare sau mai mică, cu tradiție sau mai nouă, sărbătorește momentul apariției sale. Dacă aniversarea este cea a unui număr rotund de ani, să spunem 50, atunci emoțiile sunt mai mari, trăirile mai puternice, pregătirile mai intense.

În acest an, se împlinesc **50 de ani** de la înființarea Școlii Sportive de Elevi-CSS și 12 ani de la înființarea Liceului cu Program Sportiv din Piatra Neamț. „Săptămâna sportului și educației fizice”, care dă și titlul manifestărilor, va fi marcată între 12 și 18 noiembrie 2007. Atât profesorii cât și elevii s-au mobilizat și au alcătuit un program care să reflecte și să promoveze realizările obținute în domeniul sportului, dar și pe cele de la disciplinele teoretice.

Deschiderea festivă a manifestărilor va avea loc luni, **12 noiembrie 2007**, orele 14, cu expoziția de fotografie *“O viață închinată sportului de performanță”*.

În zilele de marți, miercuri și sâmbătă, vor fi organizate activități sportive la fotbal, handbal și volei, precum și **Balul Bobocilor** (13 noiembrie).

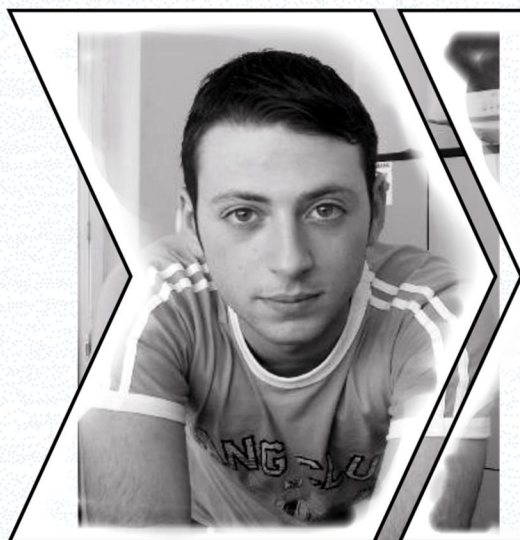
Ziua de joi, 15 noiembrie 2007, va fi una dintre cele mai importante deoarece, în Sala de festivități a Colegiului Național *“Petru Rareș”*, la orele 17, se va desfășura o manifestare cultural-artistică dedicată semicentenarului Școlii Sportive de Elevi, susținută de elevii Liceului cu Program Sportiv. În același cadru festiv, va fi lansată lucrarea monografică *“Pe drumul performanței- file din istoria sportului școlar la Piatra Neamț”* (consilier editorial- Cristian Livescu, coordonator editare – prof. Ana Vîrlan, autori- prof. Ilie Popescu și prof. Ovidiu Țoc) și revista *„Ad Astra”* (nr. al XVII-lea) într-un alt format și cu un conținut de idei îmbogățit. Cu această ocazie vor fi omagiați, prin acordarea de plachete, fanioane și diplome de onoare, toți cei care au contribuit la creșterea prestigiului unității noastre de învățământ.

Pentru ziua de vineri, la Biblioteca Județeană *“G. T. Kirileanu”*, este programată inaugurarea *Centrului documentar de carte sportivă* (donație, profesori Maria și Constantin Savinescu).

Șirul manifestărilor se va încheia duminică, **18 noiembrie 2007**, cu un concurs de cros ce se va desfășura pe Stadionul Tineretului.

Am convingerea că această aniversare emoționantă îi va reuni pentru câteva zile pe foștii și actualii profesori, pe foștii și actualii elevi... care se vor simți mândri că activitatea lor a demonstrat și demonstrează trecerea cu folos a celor **50 de ani**.

Ne vom aminti de momentele frumoase dar și de cele de cumpănă, de OAMENII care au fost sau **sunt** și care...și-au dedicat ori încă își dedică viața afirmării educației fizice și sportului de performanță.

portret:
Radu TUDOR

**"Sunt pasionat
de știri, iar
imprevizibilul
este farmecul
meseriei
mele..."**

***La câți ani ți-ai început
„cariera” în mass-media?***

S-a întâmplat la vârsta de 12 ani, când am dat o probă pentru un post de prezentator la o emisiune pentru copii. Prima apariție am avut-o pe 3 decembrie 2001.

***Cum au fost primii pași în
presă pentru tine?***

A fost o perioadă nemaipomenită în care am învățat să fac de toate dar, mai presus de orice, am învățat să îmi depășesc emoția și teama în fața camerei de filmat, cu care pot spune că am deja o prietenie foarte... *sinceră*.

Ce înseamnă televiziunea?

Îmi place din ce în ce mai mult ceea ce fac, tocmai de aceea nu mă interesează *concediile*, ruperile de ritm, schimbările de program.

Am fost asimilat ușor-ușor în echipa știrilor Unu Tv, așa că nu am avut clipe de emoții, gânduri negre sau ambiguități. Ne simpatizăm și ne sfătuim mereu, nu ia nimeni o decizie de capul lui și succesul, ca și greșelile existente uneori, le împărțim egal. A fi în contact cu tot ce e nou în politică, economie, societate, înseamnă o veșnică provocare, de aceea sunt *în priză* și simt mereu dorința de a fi, dacă nu cu un pas înainte, măcar în ritmul evenimentelor...

De ce ai ales știrile?

Nu știu dacă le-am ales eu pe ele sau m-au ales ele pe mine. Totul s-a întâmplat foarte repede. Am fost chemat în biroul producătorului de știri și am fost întrebat dacă aș vrea să prezint eu jurnalul, deoarece intervenise o problemă cu crainicii ...

*Cu Dana Macsim,
prezentatoare de știri la N24*

Am acceptat fără să clipesc și am intrat la știri. M-am descurcat și apoi, la câteva zile, a venit oferta de a prezenta jurnalul de noapte de luni până joi. Am acceptat-o și mă bucur de fiecare moment în care sunt în studioul de știri.

Ce te atrage cel mai mult în acest domeniu?

Îmi plac cel mai mult edițiile speciale. Ești nevoit să improvizezi dar fără să afectezi sau să îmbogățești informația reală. Trebuie să-ți meargă *roțițele*, să ai viteză de reacție. Îmi place *directul*, pentru că mă solicită. De regulă, îmi plac mai mult lucrurile greu de făcut.

Ai modele în televiziune?

Fiecare etapă și-a avut

propriul model profesional. Chiar în sensul de mentor deoarece, la un moment dat, a fost câte ceva de la care am avut de învățat și de la care am «furat» ce era mai bun. Pentru mine, o ziaristă redutabilă este **Dana Macsim**, redactor și prezentator de știri la N24.

După ce motto te ghidezi în viață?

Ar fi mai multe dar eu vi le voi spune pe cele două care mi se potrivesc cel mai mult...

"Cu trupul ridicăm 100 de kg, cu mintea putem ridica o tonă, iar cu inima ... 10 tone. Cu toate trei însă... ridicăm orice." și..."Pământul va fi al celor ce știu să aștepte..."

Petruț URSACHE
(clasa a X-a A)

O clipă prin ...anii de liceu

<<Copilul râde: "Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"/ Tânăra cântă: "Jocul și înțelepciunea mea e iubirea!"/
Bătrânul tace: "Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"/
(Lucian Blaga, **Trei fețe**)

"Anii de liceu"... O ușoară melancolie mă cuprinde la rostirea acestor cuvinte.

Parcă mai ieri eram în clasa a noua, așezată în ultima bancă, nerăbdătoare să-mi revăd vechii colegi și să-i cunosc pe cei abia veniți. Acum, deja mă aflu în clasa a douăsprezecea și, ca o ironie a sorții, sunt așezată în "prima bancă".

Un nor de tristețe se năpustește asupra mea. Îmi este extrem de dificil să accept că acești ani au trecut atât de repede și... doar amintirile atestă faptul că... de fapt ei nu au fost un vis.

Râd gândindu-mă la clipele frumoase pe care le-am lăsat în urma mea... și totodată, în sinea mea, plâng...Momentul pe care tot încerc să-l amân se apropie atât de repede...

Probabil niciodată nu voi fi capabilă să exprim în cuvinte gratitudinea pe care o am pentru persoanele ce mi-au fost alături în toți acești ani. Domnul profesor-antrenor Ovidiu Țoc, aidoma unui tată, a fost cel ce ne-a învățat (atât pe mine cât și pe colegile mele) secretele handbalului și, în ciuda faptului că de multe ori l-am supărat, a continuat să ne îndrume și să ne ambiționeze... Și...e imposibil de uitat faptul că dânsul a fost cel care mereu ne-a dat cele mai imprevizibile și nostime "porecle".

Domnii profesori ne-au fost adevărate călăuze, persoane care ne-au oferit sprijinul și înțelegerea lor, trecând de multe ori cu vederea peste greșelile și ingratitudea noastră, a elevilor. Domnul diriginte Răzvan Caba rămâne un adevărat prieten pentru mine și colegii mei căci, uneori, a putut fi cu ușurință considerat un coleg de-al nostru, însă și un adevărat "legiuitor". Dascălii au fost cei ce, fie prin sfaturi blânde, cuvinte de încurajare sau ...vorbe mai dure, mi-au redat încrederea în mine, în propriile abilități și în puterea de a nu mă da bătută, de a nu renunța la jumătatea drumului spre reușită. Astfel am încercat să depășesc obstacolele ce mi-au apărut în față, să perseverez. Acestor persoane le datorez succesele mele sportive și școlare și nu numai.

Colegii...

Datorită lor, acești ani au trecut atât de repede. Fiecare zi de școală au transformat-o într-o adevărată provocare:

Întotdeauna se întâmpla ceva nou sau apărea o altă glumă și inevitabil mă "molipseam" și râdeam alături de ceilalți...

Îmi amintesc cum, în clasa a zecea, lipsind în primele două săptămâni de școală din cauza unei operații, s-a oferit să mă ajute fiecare cum a putut: unii, la urcatul scărilor, alții povestindu-mi ce s-a întâmplat în lipsa mea sau aducându-mi "*picioarele suplimentare*". Spre amuzamentul meu, colegii dădeau în pauze chiar și "spectacole" în care cârjele mele și ale colegei mele de bancă erau folosite pe post de "puști".

Am fost uimită de multe ori când cei din clasă mi-au sărit în ajutor și mi-au oferit sprijinul lor, deși nu mă așteptam la acest lucru în momentele acelea. Îmi va fi un dor de nedescris de glumele lor, de certurile lor infantile și chiar de simpla lor prezență ...

Coechipierile...

Câte întâmplări ne leagă! Îmi aduc aminte de cantonamentul de la Durău când am primit de la colegele noastre mai mari "*botezul*", când am fost pe pârtia de schi cu săniuțele și eu, din păcate, am uitat să mai pun frână... astfel încât am ajuns să "*îmbrățișez*" un gard sau când, la un antrenament de după-amiază, auzind urletele lupilor, în loc de alergare de rezistență am început să facem alergare de viteză. Acestea reprezintă însă doar o parte infimă din tot ceea ce ne leagă. Alături de ele am luptat în meciuri și am împărțășit bucuria unor victorii sau tristețea unor înfrângeri.

Toți acești ani au contribuit la conturarea și consolidarea personalității mele, la dobândirea unui bagaj de cunoștințe, experiențe cât și la maturizarea mea, chiar dacă mai sunt momente în care pun sub semnul întrebării acest lucru: *faptul că nu mai sunt un copil.*

Știu că trebuie să trec mai departe, să pășesc încrezătoare pe lungul drum ce mă așteaptă de acum încolo și să prețuiesc aceste amintiri. Peste câteva luni, atât eu cât și colegii mei ne vom confrunta cu "*examenul de maturitate*"- bacalaureatul, unul din multele praguri pe care va trebui să le urcăm în viață.

Unii sunt de pe acum emoționați și puțin timorați gândindu-se la acest moment, însă mai sunt și câțiva care încă nu conștientizează importanța lui. Sunt puțin nesigură în ceea ce privește viitorul meu însă sper că toți vom face față cu brio acestei încercări și că...

întâlnindu-ne peste vreme, ne vom aduce aminte cu bucurie de tot ceea ce au însemnat pentru noi ***anii de liceu...***

Acum, poate că mărturisindu-vă acestea, veți înțelege de ce îmi este atât de greu să accept

faptul că, peste puțin timp, zilele alături de colegii mei vor fi doar o amintire și nu un semn al prezentului...

De aceea, totul mi se pare azi...neverosimil...

Alexandra-Larisa CONDURAT
clasa a XII-a B

VIOREL ROȘIORU

(11 august 1958, Grădiște Galați - 22 iulie 2007, Târgu Mureș)

Ca junior, la Brăila, a câștigat două titluri de campion național, iar în 1977 a făcut parte din echipa care a obținut titlul european. Accidentat la coloană, a ratat participarea la J.O. din 1980 și a devenit antrenor. Prin mâna lui au trecut jucători precum Alin Bobeanu, Dan Romaniuc și Codrin Cojocar. Ca antrenor la Unic, a câștigat titlul național împreună cu profesorul Dan Gavril în 2002 și Cupa României în 2003.

Din...ultimul interviu...

Opinie de specialist... „În prezent, la băieți avem o generație mai bună decât cea de fete. Acolo s-a pus problema întineririi lotului național, în timp ce la fete situația este cu totul alta. României îi lipsesc jucătoarele tinere, de valoare, iar asta se vede foarte bine în campionatul intern, acolo unde cele mai bune sunt jucătoarele între 34 și 38 de ani. Singura cale este să muncim mult și să ne aplecăm spre tinerele talente.”

Cu modestie, despre sine...

...sportivul... ”În 1971 m-am apucat de volei, după ce în prealabil făcusem handbal și fotbal. Cel care mi-a pus mingea de volei în mână a fost regretatul antrenor **Nicolae Teodorescu**. Am câștigat două titluri de campion național, în 1976 și 1977, și tot în 1977, la Köln în Germania, am câștigat titlul de campion european la juniori, după ce am învins în finală echipa URSS cu 3-1.

Echipa de juniori a CSS - prof. N. Teodorescu

*

Viitorul Bacău a fost prima mea echipă de seniori. Am fost transferat acolo în 1977. Tot de atunci am făcut parte și din lotul național al României pentru care am jucat de câteva ori.

Am câștigat cu echipa din Bacău medalia de bronz în campionat, iar în Cupa Orașelor-Târguri am ajuns până în turul III, unde ne-a bătut Maccabi Tel Aviv (Israel). Apoi, în 1981 s-a terminat totul...

În 1980, în timpul unui antrenament, am suferit o accidentare la coloană. După o perioadă petrecută prin spitale, la începutul anului 1981, în iarnă, am suferit o a doua accidentare și Federația nu mi-a mai dat viza de joc...

În 1980 am ratat participarea la Jocurile Olimpice de la Moscova și asta m-a durut foarte tare. Îmi pare rău că nu am ajuns la o astfel de întrecere, pentru că am fost foarte aproape.”

...profesorul-antrenor... „A urmat revenirea la Piatra Neamț și îmbrățișarea carierei de antrenor, în 1982. De atunci, alături de Dan Gavril, muncesc la formarea de tinere talente la CSS Piatra Neamț și, după schimbarea numelui instituției, la LPS Piatra Neamț.

Până în 2001 am activat ca antrenor la băieți, iar de atunci am trecut la fete. Ca antrenor la catedra de băieți am obținut două titluri naționale în 1989 și 1990, dar și multe alte medalii naționale. La fete am reușit să câștig două medalii de argint și una de bronz, iar ca antrenor la senioare am câștigat titlul național în 2002 cu Unic, alături de Dan Gavril, și Cupa României, în 2003. În cupele europene am ajuns cu această echipă până în faza grupelor Top Teams Cup și am fost aproape de calificarea în primăvara europeană.”

Jucători preferați... „Mi-au plăcut mult Mircea Tutovan și polonezul Ladislau Voitovicz, iar dintre jucătorii români încă în activitate îmi place Pîslaru, fostul component al echipei Petrom Ploiești.”

Paralelă... „În străinătate îmi place cam tot ce se joacă acum. Când ne uităm la un meci din campionatul românesc și unul din Europa, parcă ei sunt de pe altă planetă. La Unic încercăm să ne apropiem cât mai mult de ceea ce se întâmplă în voleiul internațional. Încercăm să ne apropiem ca și calitate. Dar acolo se muncește în tot timpul anului și vă dau exemple Cuba, Brazilia, Italia, iar voleiul din aceste țări este super dezvoltat, tocmai din acest motiv...”

**** Ceea ce nu realizase încă **Viorel Roșioru** la data apariției acestui interviu era performanța din 2005, când a câștigat titlul național la junioare I, și performanțele din 2006 și 2007, când a obținut cu echipa LPS Piatra Neamț locul al II-lea în clasamentul național și medaliile de argint, tot la junioare I.*

fragmente preluate din cotidianul **Monitorul de Neamț**

1989 - Baia Mare
Echipa Campioană Națională la
juniori I (CSS)
Profesor antrenor Viorel Roșioru

2004 - Tulcea
Echipa de juniori I (LPS),
Vicecampioană Națională
(cu prof. Dan Gavril)

2005
În Elveția, cu echipa Unic...

2006 - Pitești
Echipa de junioare I (LPS),
Vicecampioană națională
(cu antr. Mihaela Voivod)

“Impresia mea este că a știut că e bolnav de leucemie dar a luptat cu boala. A fost un luptător toată viața lui, și cât a jucat volei, și după ce a fost antrenor. Nici nu-mi vine să cred că nu mai e printre noi” (Vasile Ouatu).

„E dureros să conduci un om pe ultimul drum, când te gândești că la numai 48 de ani era în culmea gloriei. Ieri zâmbea de fericire și astăzi nu mai este printre noi”. (Gheorghe Paisa)

„...Antrenorul, "Proful" Viorel Roșioru, era printre puținii antrenori (poate singurul) care spunea <mulțumesc> la urările de succes din tribună, când trecea cu echipa pentru încălzire înainte de meciuri”... (un spectator de volei)

Chemarea la zbor...

(lui Viorel, cel adormit întru Hristos...)

Moartea nu e un fenomen în natură pe care să-l studieze cei îndeletniciți cu știința... Nu e nici măcar un hoț care te-așteaptă la cotitură, ca să-ți fure zâmbetul, să-ți înjumătățească ființa...

Moartea nu e atunci când fiul cel mic se joacă cu stelele, după ce i s-a spus că ele te-au dus, lăsându-ți în urmă doar numele...

Nu e nici atunci când mama ta nu mai are lacrimi să plângă, implorându-te să te ridici, că-n cimitir, pe cărarea ce duce la tata, ea a rămas singură...

Nu e nici măcar atunci când se înnoadă în lacrimi un nor mic cu numele tău, arătându-ne nouă că plecarea aceasta nu are nimic dintr-o aruncare în hău...

Moartea e o chemare la zbor care se insinuează tăcut în mine, în tine, iar pentru ceilalți e-o lungă așteptare, ca atunci când cineva iese pe poartă și trec zeci de anotimpuri și...nu mai revine....

Moartea e o stare de fapt redusă simplu la uitare, e atunci când sufletu-ți urcă iar inima ta devine o rază de soare...

Moartea e și atunci când de tine uită cei vii și spun tot mai rar, tot mai puțin apăsător, că nu ai plecat, că o să vii...

Și mai e moartea un cântec de fluier, pe dealuri, printre flori de pelin, și un sfâșietor strigăt de clopot: “Nu mai plângeți! el a plecat să... **se mai și odihnească puțin!**”

25 iulie 2007, Ana Vîrlan

Campioni naționali după... 7 ani

În anul competițional 2006-2007, generația 1988-1989 pregătită de domnii profesori **Răzvan și Adriana Caba**, a reușit cucerirea **titlului național de handbal la juniori I**, respectând tradiția și continuând astfel seria de victorii cu care echipele Liceului cu Program Sportiv v-au obișnuit.

În seria Moldovei, ne-am calificat pe primul loc fără emoții, mergând în următoarea fază a campionatului, turneul semifinal. Acesta a avut loc în orașul Baia Mare, un loc de tradiție în handbalul românesc.

Acolo am întâlnit echipa rivală, *Extrem Baia Mare*, în fața căreia am câștigat la o diferență de 10 goluri, datorită dorinței de revanșă (cu un an în urmă, ea ne-a „suflat” medalia de aur pe ultima sută de metri, adversari în teren fiindu-ne nu jucătorii ci arbitrii).

După acest meci, moralul echipei a fost foarte ridicat, dând un impuls de luptă pentru meciul următor. A devenit așadar doar o formalitate câștigarea meciului cu *CSS Făgăraș*, echipă pe care am învins-o cu 17 goluri diferență.

Al treilea meci din acest turneu a fost împotriva echipei *Uztel Ploiești*, o echipă valoroasă, cu jucători pentru „9 metri” foarte buni. A fost un meci echilibrat până aproape de sfârșit dar experiența echipei noastre și-a spus încă o dată cuvântul, demonstrându-se o viteză și o tehnică mult superioară echipei adverse. Am reușit astfel să trecem în cont o altă victorie.

Al patrulea meci și cel mai greu din acest turneu a fost cu *Banatul Timișoara*, o echipă foarte puternică și cu jucători de valoare. La pauza acestui meci eram conduși cu 8 goluri, diferență destul de mare, dar nu ne-am pierdut cu firea și am reușit să terminăm întâlnirea cu un egal.

A cincea confruntare a fost cu *Steaua București*, nume cu rezonanță la alte discipline sportive...Am reușit victoria la 10 goluri și ne-am calificat astfel la turneul final, având ca important avantaj statutul de „favoriți”

Peste doar o săptămână, a sosit vremea turneului final, organizat de FRH în orașul Plopeni din județul Prahova. Acest turneu adună 6 echipe și adoptă în sistemul de joc regula „**fiecare cu fiecare**”. Așadar, orice meci nu este important ci extrem de important, fiecare gol și punct este vânat, ele contând pentru clasament. Iar...fiecare echipă are șanse egale.

La acest turneu, primul meci a fost cu echipa *Minaur Baia Mare*, reușind cu greu (cu multă muncă și ambiție) să obținem cele două puncte puse în joc. A urmat apoi întâlnirea pe teren cu echipa din *Galați*, o echipă care se bazează mai mult pe forță. Am reușit să o surclasăm cu o diferență de 10 goluri. A treia partidă trebuia să fie împotriva rivalilor de la *Extrem Baia Mare* dar, având victorie directă asupra lor de la turneul semifinal, punctele ne-au revenit. Toate echipele calificate pe primul loc în fiecare dintre grupele celelalte au avut parte de același... ”tratament”.

Până aici aveam acumulate 6 puncte, echivalentul a 3 victorii, și deja clasamentul începea să se stabilizeze din ce în ce mai bine pentru noi. Următorul meci, împotriva altei echipe băimărene, *Marta Baia-Mare*, era cel decisiv pentru câștigarea medaliei de aur.

La acest meci, am avut de fapt trei adversari: echipa *Marta Baia Mare*, propriile noastre emoții și oboseala... Ne-am adunat însă toate forțele și, ca niște adevărați luptători (chiar dacă am fost conduși la pauză) am reușit câștigarea **titlului național**.

Am mai avut un meci de disputat cu o echipă reșițeană, dar nu a mai contat rezultatul și, din cauza relaxării și oboselii, am pierdut cu greu la 2 goluri.

Bucuria a fost enormă și emoțiile de asemenea... la primirea medaliei celei mai strălucitoare. Acest campionat s-a terminat cu un rezultat excelent, demn de urmat de jucătorii din grupele mai... tinere.

Ținem să spunem că așteptările clubului au fost foarte mari înaintea campionatului dar, după câștigarea titlului național, au rămas cu „**onoarea**” cuvenită și nimic mai mult, atât domnii profesori cât și jucătorii.

lata care a fost componența echipei LPS Piatra Neamț, Campioana României la handbal juniori I, în anul competițional 2006-2007: **portari**- Victor Scurtu, Nicolae Lazăr; **extrema stângă**- Mircea Cărbunariu, Paul Roman; **extrema dreaptă**- Florin Acatrinei, Vlad Corcoz; **inter stânga**- Ioan Ciocoiu, Alexandru Gălbează; **inter dreapta**- Ștefan Secară, Mihai

Albață; **centru**- Silvian Amihăesi, Ștefan Bărbulescu; **pivot**- Dragoș Iancu (cpt), Matei Șerban, Dragoș Busuioc.

au consemnat: M. Cărbunariu, Al. Gălbează, Șt. Secară (a XI-a B)

Probleme actuale ale selecției la handbal fete (I)

Prof. Ovidiu ȚOC jr.

În scopul formării claselor de handbal din anii 2004/2005 și 2005/2006, am organizat și desfășurat o amplă acțiune de selecție în toamna anului 2004, selecție continuată și în 2005, la majoritatea școlilor din oraș și din împrejurimi. A fost observat și testat un grup numeros de fete din clasele a II-a, a III-a și a IV-a (născute în 1994, 1995 și 1996), formându-se grupele începătoare.

Nu voi analiza amănunțele tehnice ale realizării acțiunii, ci voi explica și voi motiva de ce trebuie să ne alarmăm asupra viitorului sportului de performanță.

Acțiunea am declanșat-o imediat după începerea cursurilor în septembrie 2004 prin contacte directe cu învățătorii claselor respective, pentru a se cunoaște motivul prezenței mele, cât și pentru a cunoaște și a afla cât mai multe date despre copiii selecționați.

O primă atenționare după discuțiile purtate cu învățătorii, s-a referit la scăderea alarmantă a numărului de copii școlarizați și a numărului de clase existente, comparativ cu situația din anii trecuți. În cartierele cu blocuri numeroase, existau 10-12 clase paralele, cu număr mare de elevi la școlile din zona respectivă, acum numărul claselor este doar de 4-5 iar numărul elevilor este minim.

Explicațiile găsite de către învățători asupra acestui fenomen sunt reale și diverse: fie ... îmbătrânirea populației din zonă, fie plecarea tinerilor la muncă în străinătate, fie libertatea întreruperilor de sarcină sau scăderea numărului de căsătorii.

Observațiile mele au continuat în școli asistând la diferite lecții, la orele de educație fizică organizate de învățători, în recreații și, mai târziu, la orele desfășurate în școala noastră.

Au urmat testări, investigații, discuții cu familiile copiilor, activități instructiv-educative la sediul liceului și am constatat unele aspecte îngrijorătoare privind dezvoltarea fizică, nivelul stării de sănătate, nivelul comportamentului motric și chiar nivelul educației de acasă.

Se evidențiază de la primele lecții la majoritatea elevilor un bagaj motric sărac, mers și alergare deficitare, lipsa de cunoștințe și chiar de forță

necesară săriturilor și aruncărilor simple naturale, concluzii ce demonstrează lipsa parțială sau totală a practicării și efectuării exercițiilor fizice în grădinițe, la școală sau acasă.

Starea de sănătate este precară, cu dese îmbolnăviri la frig, apă rece, ploaie, curent, ceea ce demonstrează o rezistență scăzută a organismului copiilor care petrec timp îndelungat în apartamente sau spații închise.

Trecând la măsurători și probe de control, am constatat rezultate mai slabe comparativ cu cele din anii trecuți ale altor generații din zona noastră și din țară. Lipsește educația „*celor șapte ani de acasă*”, nu există deprinderi practice de muncă și de igienă elementară, fetele au un comportament reținut în colectivitate, sunt mai tăcute, ocolind răspunsul direct, pricep destul de greu ceea ce li se explică și, de multe ori, nu răspund pozitiv la încercările de comunicare și colaborare.

Ca tânăr profesor plecat pe drumul performanței, m-am gândit că ceva nu este în regulă și am început să cercetez punându-mi diferite întrebări.

Discutând cu numeroși colegi de la alte ramuri de sport și de la alte unități școlare din zonă și din țară, am constatat că observațiile mele nu sunt unicate și nici specifice orașului Piatra-Neamț.

Prima investigație am făcut-o cercetând date statistice din anii 1994, 1995 și 1996, date referitoare la situația populației din zonă, publicate de către Direcția de statistică a Județului Neamț...

În anul 1996 s-au născut 4571 de copii în mediul rural și 2056 de copii în mediul urban.

Din cei 6627 de copii, un număr de 2056 asigură selecția în mediul urban (cu aproape 200 de copii mai puțin decât în anul 1995 și cu 150 mai puțin față de anul 1994) numărul populației școlare fiind în scădere.

Comisia națională de statistică ne informează că în anul 1996 s-a înregistrat la nivel național cea mai severă scădere a numărului de copii cu vârsta între 0 – 2 ani, de după 1980.

Interesant de reținut din statistica acelor ani este și starea de sănătate și dezvoltare a copiilor născuți.

Rata natalității în județul Neamț era de 12,2 copii născuți la mia de locuitori, nivel ce nu poate asigura înlocuirea generațiilor existente; de asemenea, a crescut ponderea copiilor născuți prematur sau subponderali.
(va urma)

Din nou la drum...

*„Pentru marea performanță se muncește enorm.”
(Cristian Gațu)*

Prof. Doru ȘERPE

An de an, LPS Piatra Neamț aruncă în lupta pentru supremația națională alți și alți handbaliști. Toți visează să ajungă campioni însă marile izbânzii se construiesc cu greu...

Pentru a învinge, e nevoie de talent, pasiune, ambiție dar și de multă muncă. Doar visând la clipa îmbrăcării tricourilor de campioni, sportivii se pregătesc zilnic pentru a trăi pe viu acest moment.

În anul competițional **2007-2008**, au pornit să lupte pentru medalii juniorii II (**grupa 1991-1992**): *Cosmin Țigănașu, Marius Gheorghiu, Ionuț Bârliba, Sorin Apetrei, Petru Bursuc, Dragoș Săvescu, Florin Crețu, Alexandru Macovei, George Gavrilu, Alin Bârgăoanu, Ștefan Ionel, Gheorghică Curcă, Claudiu Ivănescu, George Leuștean, Adrian Bataragă, Dragoș Humenuc, Ioan Tolomei, Ștefan Tolontan, Roberto Ciucanu și Codrin Antal.*

După ocuparea în 2004 a locului al II-lea la juniori IV (la Iași) și clasarea în primele opt echipe la juniori III, în 2006 (la Oradea), sportivii sunt mai hotărâți ca niciodată să nu rateze nici o șansă în acest an. Ei privesc înfrângerile ca pe niște lecții ale vieții și înțeleg care sunt limitele momentane dar se străduiesc să le depășească pentru a câștiga din nou.

În perioada **28-30 septembrie 2007**, în primul turneu al anului, ei au obținut 4 victorii în fața echipelor *LPS Iași, LPS Roman, LPS Suceava și LPS Botoșani* și o înfrângere cu *Fortuna Chișinău*. Rezultatul îi situează pe poziția a doua în clasamentul grupei dar ei speră să câștige toate întâlnirile din turneele următoare și să se califice la turneul semifinal.

Anul acesta a debutat și grupa **1993-1994** în Campionatul Național la juniori III. În perioada **4-7 octombrie 2007**, micii handbaliști (*Vlăduț Drugă, Alexandru Hârțan, Marius Rusu, Mihail Patârnichi, Silviu Babăță, Robert Ionașcu, Mihai Marcu, George Solomon, Eduard Vârgă, Alexandru Herlea, Leonard Tudose, Eduard Hoșteanu, Daniel Bălan, Vlad Popescu, Ștefan Lupu, Leonard Acatrinei*) au pornit bine în primul lor turneu oficial de la Bacău, câștigând 4 jocuri și pierzând doar două. Rezultatele îi plasează și pe ei pe locul al doilea.

Aceste frumoase începuturi le dau încredere sportivilor în forțele proprii și sunt un suport solid pentru succesele următoare. Continuând pe drumul performanței, concentrându-se asupra țelului final, nu se poate ca acești tineri să nu reușească.

Nevoia de iubire...

Preot Vasile ILIUȚĂ

Scula virtuților

Cine dintre noi ar putea spune că nu vrea să fie iubit, sau că nu a iubit niciodată?

Cu toții avem nevoie de iubire, iubirea este liantul acestei lumi... Ea face parte din ființa noastră spirituală și e mai mult decât o simplă necesitate umană să iubești și să fii iubit: e însăși esența vieții noastre în Duh și Adevăr...căci Dumnezeu Însuși este...iubire.

Fiecare dintre noi iubește și vrea să primească drept răsplătă tot iubire... Însă adevărata iubire nu se construiește pe principiul: *te iubesc dar trebuie să-mi dai ceva în schimb...*

De multe ori, suntem înșelați și tot nu încetăm să iubim... În noi acționează poate simțul matern: cum mama își iubește nemărginit copilul și acesta o iubește dezinteresat pe mamă... Dar această iubire este totuși limitată, în comparație cu iubirea dumnezeiască.

Ne ducem apoi cu gândul la iubirea dintre un băiat și o fată... Are oare ea o rădăcină în noi sau înafara noastră? Nu cumva acest sâmbure al începutului trebuie căutat acolo Sus, unde se află...*"măsura a toate"*?

Hristos a semănat prin jertfa Sa iubirea între oameni, iubirea adevărată, divină, care nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește rău, nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr. Iubirea...pe toate le suferă, pe toate le nădăjduiește, pe toate le rabdă. Ea nu cade niciodată. (I Corinteni, Cap. 13, 4-8)

Cine iubește cu adevărat, se jertfește iar jertfa îi este răsplătită. Aceasta este porunca: ***„să ne iubim unii pe alții, precum Hristos ne-a iubit pe noi.”*** Parafrazându-l pe părintele Cleopa, jertfa nu-i *„până la prășit ci până la sfârșit”*.

Iubirea nu este a trupului ci parte componentă a sufletului iar spiritualul, chiar în forma redusă trăită de noi, nu este supus strict legilor ci are o existență liberă.

Iubirea firească, de natură divină, este iubirea conștientă de sine și prin sine. Ea nu se manifestă însă pentru sine ci se dăruiește, se jertfește. Iubirea bună și frumoasă crește și se înmulțește.

„Dați-mi un trup, voi munților!” spunea Blaga, într-un moment de expansiune spirituală pornită din iubire... Căci, sufletul care iubește curat nu mai încapă în acest trup și se revarsă asemenea unei ape... Iubirea are țeluri supreme, ieșite parcă din matca lumii acesteia... Ea nu are hotare...

Gândiți-vă câte sacrificii face omul din iubire (fie și din iubirea pentru profesia sa) și aceste sacrificii și renunțări nu sunt simțite niciodată ca pe o povară. Iubirea este foc care arde dar nu mistuie, nu transformă trupul în scrum. Ea îl ține sănătos și îl...întreține într-o altfel de mistuire...

De aceea, nu vă poruncesc ci vă rog să vă iubiți cu flacăra, cu mistuire nestricăcioasă izvorâtă **numai** din iubirea nesfârșită a lui Dumnezeu pentru noi!

Din Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel...

Capitolul 13

1. De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător.
2. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.
3. Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.
4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte.
5. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduieşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii - se vor desfiinţa; darul limbilor va înceta; ştiinţa se va sfârşi;
9. Pentru că în parte cunoaştem şi în parte proorocim.
10. Dar când va veni ceea ce e desăvârşit, atunci ceea ce este în parte se va desfiinţa.
11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.
12. Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, faţă către faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte pe deplin, precum am fost cunoscut şi eu.
13. Şi acum rămân acestea trei: credinţa, nădejdea şi dragostea. Iar mai mare dintre acestea este **dragostea**.

Culoare și Cuvânt...

Interviu cu pictorul Petru Petrescu (IV)

Ana Vîrlan: *Revelația anului trecut (2005 n.n.) a fost perceperea dumneavoastră ca scriitor. Dacă ați alege câteva versuri, care credeți că ar fi acelea ce vă reprezintă în totalitate (ca artist al culorii și ca poet)?*

Petru Petrescu: Toate sunt plăcute dar... sigur sunt mai de taină, mai dramatice unele ca... *Satul, Sunetul, Culoarea, Comoara, Doliu, Luna, Albastru... Tabloul, Noaptea, Lumina...* Toate se leagă de prima mea iubire: arta culorii... Spre exemplu, **Rugă:** "Cerul/ Stea neagră veghind/ peste oțelul înroșit/ de ofrande/ -cântec uitat/ albastru."

Ana Vîrlan: *Dar ca tablou reprezentativ...pe care îl vedeți?*

Petru Petrescu: Nu aș putea să fac discordie între ele, toate sunt reprezentative...

Ana Vîrlan: *Totuși, de ce ați ales pentru coperta cărții acest tablou? Ce titlu poartă?*

Petru Petrescu: M-a impresionat... M-a impresionat și cred că am reușit prin acuratețea lui să transmit o anume idee... Puteam să aleg dintr-o sută de lucrări, dar am crezut de cuviință că imaginea și culorile lui mă liniștesc... Acest tablou se numește „*Sub Ciucaș*”. De fapt, tot studiul pe care l-am făcut s-a constituit din prelucrarea în atelier a imaginilor de pe retină...Nu am lucrat niciodată cu schițe...E și acest tablou un rezultat al...memoriei retinei.

Ana Vîrlan: *Vorbiți-ne despre simbioza dintre culoare și cuvânt, pe care ați perceput-o și pe care ați fundamentat-o în propria creație...*

Petru Petrescu: Am găsit necesară și este necesară această culoare. Cuvintele nu fac decât să stabilească armonia cu nuanțele. Ele

aduc un omagiu culorii. Și uneori nu sunt simple cuvinte ci ... cântări poetice.

Ana Vîrlan: *Și ce primează în existența noastră: culoarea sau cuvântul?*

Petru Petrescu: Amândouă sunt importante...dar eu cred că primează culoarea.

Ana Vîrlan: *Totuși, din perspectivă teologică, cuvântul a fost mai întâi..."Fiat lux!"...et lux fuit..."(Să fie lumină!...și lumină s-a făcut...)*

Petru Petrescu: Da, dar cuvântul a rămas, pe parcursul trecerii vârstelor omenirii, în taina sufletului. Și la mine a rămas în taină până ce inconștient s-a produs răbufnirea lui.

Ana Vîrlan: *Câte etape distincte percepeți în creația artistică personală?*

Petru Petrescu: Etape...cred că sunt vreo două - trei...

Ana Vîrlan: *Numiți-le sau...marcați-le cronologic...*

Petru Petrescu: Prima aș numi-o „*Studiul*”. Un artist fără un amplu studiu nu e artist... Eu am început cu gravura alb-negru. E într-adevăr o îndeletnicire sobră dar care te poate duce mai departe. Poate e cel mai eficient punct de plecare.

De fapt, alb-negrul îți conduce pașii spre eternitate, întotdeauna... Nonculturile exprimă dualitatea, contrariile (care totuși se completează), binele și răul... Înaltul și străfundul ființei se află gravate în ele.

A urmat apoi etapa pe care aș numi-o „*Culoarea*”. Am îmbinat în această etapă elementele studiului, elementele de legendă, motivele obiceiurilor de iarnă...

Pe ultima aș numi-o „*Nevoia de explozie*”...A fost efuziunea care m-a cuprins în ultimul timp din dorința de a crea o lume...Cea care a adus această explozie de forme și nuanțe vii în opera ultimilor ani...E total diferit ce fac acum, față de ce cream în urmă cu 20 de ani.

O lume care mă presează, pe care o visez, care nu-mi dă pace...e lumea transpusă de mine pe pânză în ultimii ani. Din ireal vreau să o mut în real. Așa o văd eu și cred că o văd bine.

Dezamăgiri în artă nu am avut...Poate doar invidia răutatea unora...m-au marcat dar și acest lucru s-a produs pentru scurte momente în existența mea. Văzându-mă slab... poate nu m-ar fi comentat...Așa consider eu...

Ana Virlan: Care este totuși menirea artistului: să se îmbogățească pe sine (pe dinăuntru și, uneori și material, pe dinafară) sau să creeze exclusiv pentru îmbogățirea lumii, a societății. Lucian Blaga spunea că “prin operele sale, artistul își creează un alibi în vederea judecării de apoi...” Dumneavoastră ce credeți?

Petru Petrescu: Pe de o parte, eu cred că menirea artistului e să-și îndeplinească visul, înconjurat de tainele vieții, încărcat cu bucurie, seninătate și niciodată cu ură, cu invidie, cu înverșunare...

Ana Virlan: În ce raport ar trebui să se afle artistul cu Dumnezeu, cu semenii și cu ideea de posteritate?

Petru Petrescu: Nimic nu se poate face fără voia lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ți-a încredințat un har, menirea ta e să-l îmbogățești în numele Lui. El ți-a deschis un drum de taină, te-a scutit de a-l mai căuta tu cu înverșunare...Trebuie să urmezi drumul, către eternitatea sufletului...

Ana Virlan: E poate o punere în practică a ideii de “artă pură” ceea ce tocmai ai spus...Asta înseamnă în fond „arta pură”: aflarea artistului în acord cu Dumnezeu și realizarea unei creații în numele Lui.

Petru Petrescu: Nu încep niciodată o lucrare fără “*Doamne ajută!*” Eu sunt cu Dumnezeu și Dumnezeu e cu mine. Această unitate îți dă curaj nu numai în artă ci în tot ceea ce faci...Te simți puternic, te simți sănătos. Și, fiind un om sănătos și puternic, deschizi toate porțile lumii.

Ana Virlan: Cum apreciați intruziunea tot mai severă a politicianului în existența cotidiană și, implicit, în manifestarea artistică? Unde trebuie să privim pentru a percepe salvarea artei?

Petru Petrescu: În comunism, erai obligat să faci o artă impusă...Totul era dirijat...Dacă nu te concentrai pe „*realizările socialiste*”, nu aveai nici un avantaj...

Ce făceau cei care nu cooperau... era trecut la „*artă decadentă*”...

Dacă făceam proletcultism, eram astăzi un artist mort, cum s-a întâmplat cu atâția alții...Nu am făcut compromisuri niciodată, nu am cântat osanale niciunei puteri de pe pământ, fie ea și înrădăcinată pentru 50 de ani în conștiința acestui popor. M-am temut de...”*eternitate*”. Am făcut ce am simțit nu ce mi s-a ...indicat. Tot ceea ce am dezvoltat eu în opera mea a fost „*arta românească*” fără vârstă și fără timp... (*va urma*)

Mesaj peste timp...

Eu socot că, pentru a afla cine suntem și încotro ne îndreptăm, nu trebuie decât să "scotocim" la temelie cu răbdare, înțelepciune și respect pentru trecut.

Căutând cu adevărat, am descoperit urme fosilizate de pești pe munții Cârloman și Pietricica, un tezaur pentru sufletul meu... suficient pentru a mă convinge că acest loc a fost cândva adâncul unei mări- Marea Thetys- care, cu milenii în urmă, acoperea teritoriul țării noastre.

După ce m-am convins că în timp valea poate deveni deal, mi-am ațintit privirile asupra unor perioade mai recente și am văzut cu ochii minții bombardele de piatră șlefuită de pe vremea lui Ștefan, stiva de oseminte de sub altarul mănăstirii din Războieni, mormântul și sabia de la Putna...și a fost suficient să-mi închipui și glasul domnitorului, tunând peste veacuri și slujind încă la hotare.

Am continuat, adunând cu respect...un pistol haiducesc, o baionetă, o cască, muniție din cele două războaie mondiale și bani din cele mai vechi vremuri. Acum, privindu-le cu luare aminte, nu pot răspunde la întrebarea dacă aveam sau nu dreptul ca...măcar cu privirea să le tulbur somnul.

Scormonind mereu în țărână, mi-am dat seama că... fără să vreau... fac arheologie, ramură a istoriei care studiază trecutul pe baza urmelor materiale păstrate în pământ.

Teritoriul județului nostru este unul din cele mai bogate în vestigii istorice care demonstrează existența omului din cele mai vechi timpuri. De aceea, în fiecare vară sunt deschise numeroase șantiere arheologice. Unul dintre acestea este și șantierul de la Siliștea-Români, organizat de **Prof. Lector. Dr. Nicolae Bolohan**, împreună cu studenții Facultății de Istorie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași (studenți printre care am avut surpriza să-l întâlnesc și pe absolventul din 2005 al Liceului cu Program Sportiv din Piatra Neamț, *Ionuț Hristea*).

Săpăturile au debutat în anul 2000 și au ca scop cercetarea unei așezări fortificate din epoca bronzului, plasată între Valea Bistriței și cea a Moldovei la o altitudine de 448 metri, așezare ce controla o cale de acces între două drumuri principale de transportare a mărfurilor.

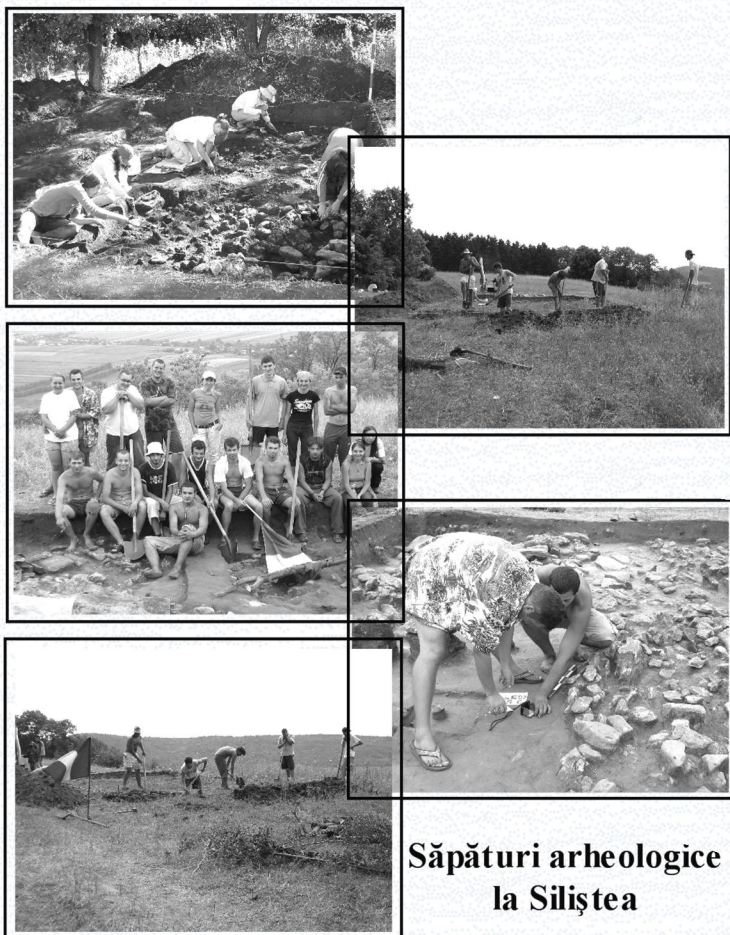
Pe parcursul cercetărilor, au fost descoperite elemente specifice culturilor Costișa și Monteoru, precum și obiecte de podoabă, brățări și cataramă din bronz, a căror origine se află în Europa centrală.

Au fost scoase la iveală și vara aceasta urme ale vetrelor de foc, vase din ceramică arsă, cioburi din diferite obiecte de lut, de os, etc. Datarea s-a făcut de către o echipă de specialiști dotată cu aparatură de ultimă oră.

În vara anului 2007, am avut fericita ocazie să particip timp de trei săptămâni la săpăturile arheologice de la Siliștea, unde am trecut rând pe rând prin toate posturile de lucru, de la munca pe șanț, până la curățare, sortare, înregistrare, fotografiere, recondiționare...

Participarea mea la săpăturile de pe șantierul arheologic a contribuit la consolidarea pasiunii pentru istorie și pentru cercetarea trecutului nostru, „Atlantida visurilor mele”...

Alexandru GALANTON (Cl. a X-a B)

**Săpături arheologice
la Siliștea**

O zi din viața mea

Sunetul de apel al telefonului-care, de altfel, îmi mângâie plăcut urechile, în alte condiții - îmi indică faptul că este ora 6:45 a.m. și că, vrând-nevrând, trebuie să-mi întrerup șirul viselor pentru a începe o nouă zi, pe care o... sper mai bună față de cea de ieri și mai puțin bună, față de cea de mâine.

Renunț cu greu la confortul cu care am fost binecuvântat azi-noapte și mă ridic în poziția bipedă, realizând în mod surprinzător că sunt mai înalt decât patul ... Doamne, ce-au mai trecut anii...! Mă îndrept totuși spre toaletă, cu intenția vădită de a fi primul care de dichisește de dimineață dar constat, vizibil iritat, că respectiva încăpere este deja sub ocupație străină; mă resemnez în aceste condiții, nu înainte însă de a-mi face simțită prezența și mă hotărâsc să fructific timpul rămas la dispoziție, prin ordonarea camerei și pregătirea „orarului” pentru ziua care se deschide în toată splendoarea ei, la „picioarele mele” ...

După binemeritata... ”cosmetizare” și un mic dejun frugal, parcă mi-a mai venit inima la loc și, amintindu-mi că totuși este zi de școală, îmi fac singur curaj... Însă...în încercarea de a chema liftul, constat că este defect și, prin urmare, trebuie să mă rostogolesc nouă etaje, până la parter; aici, ajung destul de obosit, ceea ce mă face să mă gândesc dacă... este chiar importantă pentru mine școala...astăzi...

În fine, depășesc această dilemă și ies în aerul rece al dimineții, aer care mă trezește la realitate - o realitate crudă de altfel, deoarece realizez că am plecat la școală fără ...obiectul muncii, „ghiozdanul”; traversez în fugă alte 18 etaje și revin pe aceeași poziție dar, de data aceasta, cu *bagajul de cunoștințe* asupra mea.

Încerc să fluier după un taxi care tocmai se apropie dar nu reușesc deoarece am buzele crăpate și, până ridic mâna să schițez un gest, numai bine îi văd ...sigla din spate.

Mai mult cu chiu decât cu vai, ajung în cele din urmă la școală (bineînțeles cu o întârziere de câteva minute) unde prima persoană pe care o întâlnesc în cale este dirigintele, pe care nu l-am mai văzut de câteva zile și de care nici dor nu prea-mi era, însă căruia trebuie totuși să-i dau un lung șir de explicații mai mult sau mai puțin plauzibile.

În cele din urmă, bănuiesc că a mea credibilitate nu are efectul scontat, de vreme ce sunt invitat politicos în biroul directorului (la o cafea, cred...) - sper că nu v-ați gândit la altceva - cafeluță care, fiind destul de fierbinte, îmi ocupă efectiv toată ora de religie, la care (fie între noi vorba) îmi propusesem să ajung; și, cum o zi care începe prost, la mine se termină și mai prost, nu mică mi-e mirarea când dau ochii - după cursuri - cu tatăl meu, care tocmai iese din cancelarie puțin aprins la față (cred că din cauza temperaturii existente acolo, și la care a fost și el...*supus*).

Ce să vă mai spun? Nu am parte de dure contacte verbale sau fizice, în schimb sunt reținut la "*sol*" (a se citi..."*cu picioarele pe pământ*"), pentru o perioadă de restriște de două săptămâni, perioadă în care învăț să prețuiesc mai mult libertatea!

Nu știu dacă voi aveți parte de astfel de zile imposibil de digerat, dar pe mine unul... ele mă determină (de fiecare dată!) să-mi reorganizez programul cotidian cu minuțiozitate...

Și, deși pare banal, *activitatea asta* mă absoarbe... cu totul.

Cosmin ȚIGĂNAȘU
(clasa a X-a B)

Perspectivile procesului de integrare europeană

Prof. Eduard BOSTAN

După al doilea război mondial, plasarea sub o Înaltă Autoritate a ansamblului producției franco-germane de cărbune și oțel a contribuit la relansarea economică a Europei occidentale. După crearea CECO, au fost constituite alte două comunități europene (CEEa și EURATOM), care au relansat procesul de integrare europeană.

Revoluțiile anticomuniste din Europa Centrală și de Est (1989) au accelerat transformarea Comunităților Europene într-o uniune europeană (1992) care lasă să se întrevadă posibilitatea unei viitoare unificări politice europene.

În continuare, rămâne la fel de actuală întrebarea privind modul de realizare a unificării politice a Europei: este suficient să se extindă competențele Comunității sau este nevoie de un act de voință al statelor-națiune? În ceea ce privește finalitatea procesului de integrare europeană, credem, prin prisma demersurilor și a dezbaterilor din ultimul timp, că scopul final nu poate fi decât o uniune politică de tip federal sau confederal.

Integrarea economică a reprezentat timp de decenii un instrument utilizat în vederea atingerii adevăratului scop: integrarea politică.

Integrarea militară s-ar putea realiza fie prin constituirea unei alianțe militare, dependente în continuare de NATO, fie sub aspectul unei armate unice în cadrul unui stat federal european.

Realizarea unei federații europene va însemna crearea unui sistem instituțional capabil să apere și să promoveze în cadrul actualului proces de globalizare, tipul de existență umană numit de fostul președinte al Comisiei Europene, Romano Prodi, „*modelul social european*”.

După decenii de integrare europeană, s-a realizat o serie de pași importanți pe drumul către unificarea politică.

Există astăzi libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și capitalurilor, politici comune, instituții comunitare, dreptul comunitar, bugetul comunitar, acțiuni diplomatice europene. Există și o serie de simboluri ce susțin identitatea europeană (imnul european, steagul european, o cetățenie europeană, o monedă unică-euro).

Nu trebuie uitat însă, că în cadrul UE se manifestă deja o opinie publică foarte critică și dornică de o profundă reformă instituțională. În țările candidate, opinia publică este dornică de integrare dar totodată neliniștită datorită amânării acesteia.

Complexitatea instituțiilor comunitare, problemele legate de legislația comunitară sau de raportul național-supranațional, au îndepărtat opinia publică din interiorul UE de proiectul european.

Uneori, se compară situația actuală din UE cu situația confederației SUA în intervalul dintre câștigarea Independenței și adoptarea Constituției - o adunare de state în care fiecare are armată, monedă și sistem de impozitare proprii, cât și un sistem decizional prin care fiecare se poate opune schimbărilor majore.

Însă se uită destul de ușor că cele două situații se și deosebesc foarte mult: statele europene sunt țări vechi, având fiecare o cultură și o tradiție diferită, au evoluat separat și nu de puține ori au purtat războaie una/unele împotriva alteia/altora și chiar și-au dobândit în acest mod suveranitatea. Astfel, nu este o încercare ușoară dezvoltarea unei identități politice europene. Pe lângă reformele instituționale, ar trebui avut în vedere și aspectul afectiv al procesului de integrare.

Este necesar să se lucreze mai mult pentru întărirea unității continentului european (și acest obiectiv ar putea fi realizat prin derularea în continuare a proiectelor comune din domeniul infrastructurii, al formării profesionale și universitare, al proiectelor culturale, producțiilor teatrale sau cinematografice).

În acest mod, proiectul de unificare politică europeană ar putea dobândi o mai largă susținere socială (exact ceea ce lipsește în momentul de față).

Chiar dacă o identitate politică europeană nu se poate construi peste noapte, prin acțiuni comune s-ar putea dezvolta treptat sentimentul unui... *destin european comun*.

Harta Uniunii Europene - 2007

Coordonator:
Ana VÎRLAN
nalriv@yahoo.fr

Echipa redacțională:
Maria BOTEZ
Vasile FILIMON
Ilie POPESCU

Consilier educativ:
Maria BLAGA
Colaboratori:
cadre didactice
și elevi ai LPS

Layout & DTP:
Ana VÎRLAN
Fotografii:
colecții particulare
și arhiva LPS

Adresa redacției:
Str. Dragoș Vodă 15
Piatra Neamț
Județul Neamț
tel: 0233-233605
adastra@yahoo.fr

Fondatori: (1999)
Ana VÎRLAN
Maria BOTEZ
Ilie POPESCU

Revista **AD ASTRA** este publicație
înregistrată la
Biblioteca Națională a României-
Centrul Național de Numerotare Standardizată
Ad Astra /Piatra Neamț

ISSN 1841 – 673X

Autograf - 2007

-publicația respectă Legea nr. 594/2004 și Legea nr.
186/2003, privind promovarea culturii scrise-

-toate drepturile rezervate-

ISSN 1841 – 673X